

ת"פ 25327/03/13 - מדינת ישראל נגד פיראס חמאדה, עז אלדין עטון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25327-03-13 מדינת ישראל נ' חמאדה ואח'

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. פיראס חמאדה
2. עז אלדין עטון (עציר)

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה מר סוואלם- מתמחה

הנאשם 1 וב"כ עו"ד אדלבי

הנאשם 2

בהעדר ב"כ הנאשם 2 עו"ד דכוור

מתורגמן בית המשפט לערבית

גזר דין

רקע

1. הנאשמים הורשעו, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של מעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ובעבירה של הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק, בכך שביום 6 במרץ 2013 סמוך לשעה 21:00 נסעו הנאשמים ברכב באזור שכונת ארנונה בירושלים כאשר נאשם 1 נהג ברכב ונאשם 2 ישב בסמוך אליו. צוות שוטרים שנסע ברכב משטרה סמוי הבחין בנסיעה חשודה של הרכב. בשלב מסוים הרכב נעצר והרכב המשטרה נעצר במקביל לו. השוטר יהודה יפרח (להלן: "**השוטר יפרח**") שהיה ברכב המשטרה ירד ממנו וניגש לעבר חלון נהג הרכב שהיה פתוח. השוטר יפרח הציג עצמו כשוטר באמצעות תעודה מזהה. בשלב זה סטה הרכב שמאלה בצורה חדה וכמעט פגע בשוטר יפרח. יפרח נאלץ לקפוץ הצידה וניסה לפתוח את דלת נהג הרכב, אך היא היתה נעולה.

2. הנאשמים החלו בנסיעה מהירה והרכב המשטרה נסע אחריהם כשאוור כחול מהבהב על גג הרכב המשטרה, וכן הופעלה סירנה וצופר. השוטר יפרח כרז לנאשמים "**עצרו בצד, משטרה**" אך הנאשמים המשיכו בנסיעתם הפרועה (להלן: "**המרדף**"). המרדף החל מרחוב קורא הדורות שבשכונת ארנונה שבירושלים, המשיך לרחוב לייב

יפה, דרך קיבוץ רמת רחל והמשיך לצור באחר (להלן: "הכפר"), תוך שהנאשמים נוסעים מספר פעמים בניגוד לכיוון התנועה וגורמים לכלי רכב בכביש לבלום בפתאומיות. בצומת רחוב לייב יפה - הכפר, נסעו הנאשמים בניגוד לכיוון התנועה בשל העומס שהיה בצומת, וכתוצאה מכך רכבם של הנאשמים כמעט התהפך ופגע ברכב אחר. במהלך המרדף משאית שיצאה מחניון עפר שנמצא בכניסה לכפר כמעט התנגשה ברכב בשל נסיעתו המהירה. הנאשמים המשיכו את נסיעתם המהירה לתוך הכפר ובאחד מהרחובות כמעט פגעו בהולך רגל.

3. המשך כתב האישום מייחס לנאשם 2 עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274 (1) לחוק בכך שבהמשך לאמור לעיל, באחת הכיכרות בכפר נעצר הרכב בעקבות חסימה בכביש. נאשם 2 ירד מהרכב ואילו נאשם 1 נסע במהירות מהמקום. נאשם 2 נעמד מול הרכב המשטרתי והיכה במכסה המנוע ובחלון של הנהג. שניים מהשוטרים ירו מהרכב המשטרתי וניסו לעצור את נאשם 2. סביב נאשם 2 החלה התקהלות של תושבים מהכפר, נאשם 2 התנגד למעצר תוך שהוא מתפרע, בועט ונותן מכות אגרוף לשוטרים. התושבים החלו להפריע לשוטרים בביצוע המעצר ולמשוך את נאשם 2 מידי השוטרים. השוטר יפרח השתמש בגז פלפל כנגד התושבים ונאשם 2 נמלט מהמקום.

תסקיר שירות מבחן

הואיל והנאשמים היו בגירים צעירים בעת ביצוע העבירות התקבל תסקיר בעניינם.

תסקיר נאשם 1

4. מתסקיר שירות המבחן עולה כי נאשם 1 בן 20 מתגורר בבית הוריו והוא הבכור מבין 6 ילדים. הוא סיים 12 שנות לימוד ובעל תעודת בגרות מלאה לפי המתכונת הירדנית הנלמדת במזרח ירושלים. עם סיום לימודיו השתלב נאשם 1 בעבודה בחברה לתיקון והרכבת מעליות שבבעלות אביו, ובמקביל למד חשבונאות ומנהל עסקים במכללה בירושלים. נאשם 1 נעדר עבר פלילי וזוהי הסתבכותו הראשונה בפלילים.

5. קצין המבחן ציין כי נאשם 1 לוקח אחריות חלקית למעשיו ומצמצם את חלקו בביצוע העבירות. הנאשם תיאר בפניו את מעשיו כתגובה לפחד שכן לדבריו בתחילה הוא לא זיהה כי מדובר בשוטרים. קצין המבחן התרשם כי נאשם 1 פעל בעת האירוע באימפולסיביות מתוך לחץ ללא מחשבה על השלכות מעשיו ועל חומרתם. לדידו, המעשים אינם מאפיינים את אורח חייו של נאשם 1.

6. קצין המבחן מנה את גורמי הסיכון לצד גורמי השיקום. לדבריו מאחר שנאשם 1 התקשה לקחת אחריות למעשיו ומאחר שיש לו קווי אישיות לא מגובשים, יכול הוא במצבים מסוימים בהם הוא חש לחץ לפעול ללא מחשבה. לכן יש באלה כדי להוות גורמי סיכון להישנות התנהגות בעייתית. עם זאת, הוסיף כי מאחר שלאורך השנים גילה הנאשם יציבות לימודית ואף הצליח לשלב עבודה ולימודים והוא גדל בחיק משפחה בעלת ערכים נורמטיביים המקפידה על שמירת החוק, ומאחר שנאשם 1 נעדר עבר פלילי והביע בפני שירות המבחן נכונות לשוב ללימודים, לעבוד ולבנות את עתידו, סבר קצין המבחן כי נאשם 1 אינו בעל דפוסי התנהגות עברייניים ויש בכל אלה כדי להוות גורמי שיקום.

למניעת מעורבות נוספת בפלילים.

7. במכלול השיקולים סבר קצין המבחן כי על אף חומרת העבירות בהן הורשע נאשם 1 יש להימנע משליחתו למאסר בפועל אשר יביא לחשיפתו לנורמות עברייניות ויהווה פגיעה בדימויו העצמי כאדם צעיר בראשית דרכו. לדידו, גם ריצוי מאסר בעבודות שירות יש בו כדי לפגוע בשיקומו של הנאשם והדבר יביא להפסקת לימודיו. משכך המלצתו של קצין המבחן היתה להטלת עונש חינוכי של שירות לתועלת הציבור בהקיף נרחב של 320 שעות, צו מבחן למשך שנה במסגרתו תיבדק אפשרות שילובו בקבוצה טיפולית ומאסר על תנאי.

תסקיר נאשם 2

8. מתסקיר שירות המבחן עולה כי נאשם 2 בן 19, טרם מעצרו התגורר בבית הוריו ועבד כמתקין מעליות אצל דודו, אביו של נאשם 1. נאשם 2 סיים 9 שנות לימוד ללא בעיות מיוחדות, אולם נאלץ לעזוב את לימודיו על מנת לסייע בפרנסת משפחתו, שכן הוא הבכור מבין שבעה אחים והוריו אינם עובדים ומתקיימים מקצבאות הביטוח הלאומי. לנאשם עבר פלילי משנת 2013 בעבירות ביטחוניות בגין נדון לשמונה חודשי מאסר וכן הוא עצור כעת בתיק אחר.

9. קצין המבחן ציין כי הנאשם לא לקח אחריות למעשיו, שכן לדבריו הוא לא ידע כי מדובר בשוטרים והם ברחו מאחר שחששו. הנאשם מסר לקצין המבחן כי המשטרה מתנכלת לו ללא סיבה.

10. קצין המבחן התרשם כי נאשם 2 בעל קווי חשיבה ילדותיים, שבלטו בעיקר סביב הקושי לבחון באופן רציני את הנסיבות שהובילו להסתבכותו עם החוק. הנאשם נשר בגיל צעיר מלימודיו וגדל בסביבה שיצרה אצלו עמדות אנטי ממסדיות שהביאו אותו לתחושות כעס מרמור וקיפוח. כל אלה הביאו אותו להתנהגות פורצת גבולות וקושי להישמע לגורמים סמכותיים בסביבתו. נאשם 2 מתקשה לפתח הבנה בוגרת למעשיו ולבחון את התנהגותו באופן ביקורתי ומשכך קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות הסתבכות עם גורמי אכיפת החוק ולהתנהגות פורצת גבולות בעתיד. לאור זאת המליץ קצין המבחן להטיל על נאשם 2 עונש מרתיע ומציב גבולות של מאסר בפועל וכן להטלת עונש מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

טיעוני הצדדים לעונש

11. ב"כ המאשימה עמדה על חומרת מעשי הנאשמים. לדבריה בעבירות של מעשי פזיזות ורשלנות והפרעה לשוטרי יש משום פגיעה בשלום הציבור שכן קיים סיכון משמעותי לציבור המשתמשים בדרך. בנוסף לכך הנאשמים התחמקו משוטרים תוך זלזול בתפקידם ובחוק. ביחס לעבירה של תקיפת שוטרים המיוחסת לנאשם 2 בלבד, טענה ב"כ המאשימה כי במעשיו פגע בשלמות גופם של מי שאמונים על שלטון החוק.

12. לתמיכה בטענותיה הציגה ב"כ המאשימה פסיקה המלמדת על מדיניות ענישה של מאסר בפועל ממושך וטענה כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של נאשם 1 נע בין 8 ל- 18 חודשי מאסר ומתחם העונש ההולם את מעשיו של

נאשם 2 אשר מיוחסת לו גם עבירה של תקיפת שוטר נע בין 10 ל- 20 חודשי מאסר. אשר לעונש המתאים לנאשם 1 סברה ב"כ המאשימה כי יש למקם אותו ברף התחתון של המתחם בהתחשב בגילו ובהעדד עבר פלילי, כאשר יש להתחשב בכך שנאשם 1 לא לקח אחריות מלאה למעשיו. אשר לעונש המתאים לנאשם 2 סברה ב"כ המאשימה כי יש למקם אותו במרכז המתחם, שכן לנאשם 2 הרשעה נוספת בעברה דומה והוא אינו לוקח אחריות למעשיו. מה גם, שמתסקיר שירות המבחן עולה כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות ביצוע עבירות וכי נאשם 2 בעל התנהגות פורצת גבולות.

13. ב"כ נאשם 1 ביקש מבית המשפט לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם עונש של שירות לתועלת הציבור. לדידו, לא כל תיק בו מתקיים מרדף משטרתי מוביל באופן ישיר למתחם מסוים, אלא יש לבחון כל מקרה לגופו ולנסיבותיו. לדבריו המרדף בתיק הנדון לא היה מתוכנן ולא בכדי כתב האישום הוגש לבית המשפט השלום. מדובר במרדף לא ארוך ובסופו של יום לא נגרמו נזקים לא לרכוש ולא לגוף. ב"כ נאשם 1 הפנה לפסיקה התומכת במתחם עונש אשר מתחיל מעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות. לדידו באשר לנסיבות האישיות של נאשם 1 הרי שמדובר במי שזו מעידתו הראשונה בפלילים ושליחתו למאסר תפגע בו ובמשפחתו. עוד ביקש להתחשב בתקופת המעצר בה שהה הנאשם 1 ובתנאים המגבילים בהם שהה בהמשך וזאת למשך תקופה ארוכה.

14. ב"כ נאשם 2 פתח את טיעוניו בביקורת על התנהלות בית המשפט במהלך ניהול המשפט. לדבריו בתיק זה התנהל הליך ממושך בשל הערות בית המשפט, אשר מנעו ממנו להגיע להסדר מקל עם התביעה. לדבריו לאורך ההליך בית המשפט הביע דעתו על תוצאה צפויה בעטיה המשיך נאשם 2 לנהל את ההליכים ויש להביא שיקול זה בחשבון.

15. בהמשיך הליך ב"כ נאשם 2 על האמור בתסקיר שירות המבחן. לדבריו התסקיר נכתב בהתבסס על התיקים הביטחוניים של נאשם 2, ולכן ההמלצה היא למאסר בפועל. לדבריו נאשם 2 היה שותף זוטרי לעבירה ויש להתייחס לחלקו בביצוע העבירה, שכן הוא לא זה שאחז בהגה ונהג במהירות. ב"כ הנאשם 2 ביקש שלא ללמוד מהפסיקה שהגישה ב"כ המאשימה, שכן לדידו מדובר במקרים חמורים בהרבה מהמקרה הנדון ואין להסיק מכך לעניינינו.

16. נאשם 1 מסר בדבריו האחרונים כי הוא מודע לכך שהתנהגותו לא היתה נכונה והוא מצטער על כך ואף ציין כי מדובר במעידה חד פעמית, והוסיף כי עבר תקופה קשה כאשר ישב במעצר חודש שלם ובהמשך שהה במעצר בית לתקופה ממושכת.

17. נאשם 2 ביקש שלא להוסיף על דברי בא כוחו.

קביעת מתחם העונש ההולם לעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות והפרעה לשוטר

18. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצעו הנאשמים נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

19. **הערכים החברתיים** אשר נפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים הם שמירה על ביטחון ציבור המשתמשים בדרך ושמירה על סדרי השלטון על מנת לאפשר לשוטרי משטרת ישראל לבצע תפקידם נאמנה ובאין מפריע.

20. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי הנאשמים פגעו בציבור המשתמשים בדרך והפריעו לשוטרים למלא תפקידם. הנאשמים ברחו מהשוטרים שבאו לבדוק את פשר מעשיהם והזדהו בפניהם. הנאשמים נמלטו מהמקום ולכן השוטרים דלקו אחריהם. כפי שפורט בהכרעת הדין הנאשמים ברחו מהמקום בנהיגה פרועה ובניגוד לכללי התנועה ואף סיכנו נהג משאית שנסע באותה דרך שעה שהם כמעט והתנגשו בו (ר' עמ' 16 פסקה 53 להכרעת הדין).

21. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים בהם הורשעו נאשמים בעבירה של מעשה פיזיות ורשלנות לצד עבירות נוספות הוטלו עונשים החל ממאסרים קצרים בדרך של עבודות שירות וכלה בעונשי מאסר בפועל.

22. אשר **לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט'לחוק), יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים: **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה**; אין חולק על כך שחלקו של נאשם 1 אינו דומה לחלקו של נאשם 2 שעה שהאחרון מואשם בעבירות מכוח ביצוע בצוותא ולא כמי שישב מאחורי ההגה ונהג כמתואר בכתב האישום. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**; כתוצאה ממעשי הנאשמים נאלצו השוטרים לבצע מרדף מסוכן ואך בדרך נס לא נגרמו נזקים בגוף וברכוש; **הסיבות שהביאו את הנאשמים לבצע את העבירות**; לא ברור מה הביא את הנאשמים לברוח מהשוטרים. לא הוצגו לפני ראיות כי היתה סיבה כלשהי לנאשמים לברוח מהשוטרים או כי הם ביצעו עבירה כלשהי, ומהעדויות שנשמעו לא נראה כי קדם תכנון כלשהו למעשיהם, אלא מדובר בתגובה ספונטנית בשל חשש מהשוטרים שהיו ללא מדים וברכב אזרחי. אולם הלכה למעשה השניים בחרו שלא להיענות לבירור השוטרים ולברוח מהמקום.

23. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם** לגבי נאשם 1 נע בין 4 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר, ואילו מתחם העונש ההולם ביחס לנאשם 2, בהתחשב בחלקו בביצוע העבירה - בחיזוק ידיים בלבד ולא כמי שנהג ברכב - נע בין חודש מאסר בדרך של עבודות שירות ועד ל-8 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם 1

24. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). נאשם 1 היה בן 18.5 בעת ביצוע העבירות, קרי בגיר צעיר והתרשמותה של קצינת המבחן היא כי מאסר מאחורי סורג ובריה עלול לחשוף את הנאשם לדפוסים עברייניים. הנאשם ללא עבר פלילי וקצינת המבחן אף מסרה כי אירוע זה אינו מאפיין את אורחות חייו של נאשם 1 אשר הביע בפניה את רצונו לשקם את חייו, ללמוד ולתפקד כאדם נורמטיבי. עם זאת, נאשם 1 לקח אחריות חלקית למעשיו והמעיט מחומרת מעשיו, ההליכים בתיק זה נוהלו והוא אינו זכאי להקלה של מי שלקחו אחריות למעשיהם. מנגד נראה כי ההליך הפלילי הציב לו גבולות והוא הבין את הפסול שבמעשיו כפי שעולה מדבריו האחרונים בבית המשפט. עוד יש להתחשב בכך שנאשם

1 שהה במעצר למשך כחודש ובהמשך שהה לתקופה ארוכה בתנאים מגבילים.

25. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם כהמלצת שירות המבחן, אולם החלטתי להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם, אשר על כן אני דוחה את הדיון בעניינו לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות.

העונש המתאים לנאשם 2

26. לקולא נתתי את הדעת לכך שנאשם 2 ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום כאשר היה הוא על סף גיל הקטניות וכי מדובר במעידתו הראשונה בפלילים, שכן מרישומי הפלילי עולה כי הרשעתו היא בגין עבירה מאוחרת שביצע. לחומרה שקלתי את העובדה שנאשם 2 לא לקח אחריות למעשיו ולא הביע חרטה וכי מתסקיר שירות המבחן עלה כי קיים סיכוי להישנות התנהגות עבריינית, זאת נוכח התנהגות פורצת גבולות וחוסר בשלות לבחון את מוקדי הסיכון והכשלים שבתפקידו.

27. כאשר אני שוקלת את הנסיבות לקולא ולחומרה, החלטתי להטיל על נאשם 2 את העונשים כדלקמן:

א. חודשיים מאסר.

ב. 3 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על עבירה לפי סעיף 338(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

ג. לא מצאתי להטיל על הנאשם עונש של קנס מאחר שנדון לעונש מאסר ממש.

קביעת מתחם העונש ההולם לעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות

28. נאשם 2 הורשע גם בעבירה של תקיפת שוטר, בכך שלאחר המרדף הוא ירד מהרכב, נעמד מול הרכב המשטרה והיכה במכסה המנוע והחלון. לאחר מכן התנגד למעצרו תוך שהוא מתפרע, בועט ונותן מכות אגרופ לשוטרים.

29. **הערך החברתי** אשר נפגע מביצוע העבירה דנן הוא הגנה על שלטון החוק ועל ביטחונם וגופם של שוטרי משטרת ישראל העוסקים במלאכת איכפת החוק. בתי המשפט עמדו לא אחת על הצורך בהרתעת היחיד והרבים מפני ביצוע עבירות אלה, הגורמות לפגיעה בביטחונם ובשלומם של אנשי כוחות הביטחון הממלאים תפקידם כדיון, וחותרות תחת האינטרס הציבורי של הגנה על סדרי משטר תקינים.

30. בחינת **מידת הפגיעה בערך המון** מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה משמעותית בערך החברתי. לאחר המרדף, ועל אף שהייתה לנאשם הזדמנות לחדול ממעשיו העבריינים, הוא בחר לרדת מהרכב ולתקוף שוטרים

שבאו לעצרו. הנאשם התפרע, התנגד למעצרו, בעט והכה בשניים מהשוטרים שהיו במקום ובכך אף מנע את מעצרו והצליח לחמוק מהם. (ר' עמ' 17 פסקה 58 להכרעת הדין).

31. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים בהם נאשמים תקפו שוטרים כהתנגדות מעצר, הוטלו עונשים החל ממאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וכלה במאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח (ראו ע"פ 25784-06-13, עפ"ג 8089-09-13, רע"פ 1860/07 ורע"פ 8478/12).

32. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט'לחוק), יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים: **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה**; הנאשם פעל באופן עצמאי. נאשם 2 ירד מהרכב בעוד נאשם 1 ברח מהמקום ניגש לניידת הכה על מכסה המנוע וכשיצאו השוטרים הוא החל מתפרע ולהשתולל ואף להכות בהם. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**; כתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרמו נזקים לשוטרים או לרכב המשטרה; **הסיבות שהביאו את הנאשמים לבצע את העבירות**; הנאשם תקף את השוטרים לאחר שביצע עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות ועבירה של הכשלת שוטר ולאחר שנוהל אחריו מרדף. נאשם 2 לא חדל ממעשיו ובחר לתקוף את השוטרים שבאו לעצרו.

33. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורתני כי **מתחם העונש ההולם** נע בין מספר חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות ועד ל-8 חודשי מאסר.

34. כאשר אני שוקלת מחד גיסא את הצורך בהרתעת הרבים וכן את הצורך בהרתעת הנאשם, שכן הוא תקף שוטרים אשר הגיעו לעצרו בגין עבירה אחרת אותה ביצע, הוא לא לקח אחריות למעשיו ומאשים את השוטרים באירוע (ר' עמ' 18 פסקה 59 להכרעת הדין), עברו הפלילי מלמד כי הוא חזר לסורו והמשיך לבצע עבירות לאחר אירוע זה, ושירות המבחן סבר כי יש רמת סיכון גבוהה להישנות העבירה. מכאן שיש לתת דגש משמעותי לצורך בהרתעת הנאשם, מאידך גיסא אני שוקלת את נסיבותיו האישיות לרבות גילו הצעיר החלטתי להטיל על הנאשם כדלקמן:

א. חודשיים מאסר.

ב. 4 חודשי מאסר על התנאי. והתנאי הוא שלא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו על עבירה לפי סעיף 273 או 275 לחוק העונשין.

35. יוצא אפוא כי נאשם 2 ירצה בגין כל העבירות בהן הורשע ארבעה חודשי מאסר. בניכוי ימי מעצרו 8.3.13 ועד 10.4.13.

36. בשולי פסק לא אוכל שלא להתייחס לטענותב"כ נאשם 2. בהתייחס לטענות אלה אומר כי אכן בית המשפט העיר את הערותיו במהלך הדיון, אולם כל הערה הייתה על בסיס חומר הראיות שהיה לפניו באותו שלב. בוודאי שלא היה בהערות בית המשפט למנוע הידברות בין הצדדים, כל צד על פי הבנתו, ובית המשפט אף עודד את הצדדים להגיע

להסכמות, כל צד בהתאם לקניית סיכונים וסיכויים. מעבר לנדרש אוסיף כי התיק העלה סוגיות משפטיות המערבות משפט ועובדה שנבחנו במבט כולל רק לאחר שמיעת סיכומי הצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ז' אדר תשע"ה, 26 פברואר 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשמים.